

Allting kan gå snett.

Om oturen är framme.

Har ofta fått frågan, -hur i all världen kan du hålla på och kör motorcykel som är så farligt.

Är ju helt livsfarligt och du kör med livet som insats. Hur vågar du? Jojo...

Skulle tro att 99% är av de som själva aldrig kört hoj eller liknande är de som framför dessa åsikter eller frågor. Och visst, det är förenat med vissa risker, precis som allting annat här i livet.

Och leva i någon skyddad verkstad är knappast kul eller något att sträva efter.

Visst blir du lite extra blödig som förälder och har nog kommit med åtskilliga pekpinnar själv om vad som är farligt eller ej.

Började fundera lite över detta med farligt och vad som egentligen är farligast och om jag själv råkat ut för någonting farligt som inte har med hoj att göra alls. Har jag riskerat livet vid andra aktiviteter än hojåkandet? Svar ja! Vissa äventyr eller incidenter går inte ur skallen oavsett hur länge sen det var som de inträffade. Möjligen har någon lärdom fastnat som ger erfarenhet i rätt riktning.

Spaltade upp några saker som kanske har tillfört livet någon krydda. Vad vet jag? Oavsett så kommer här några historier ur verkliga livet där allting hängt på en skör tråd men slutat väl.

Allting är ju relativt och beror på vad du jämför med och nedanstående berättelser är direkt ur minnet.

Vassegoa....

Närkontakt

Ett förflutet som privatflygare gör att några incidenter inträffat genom åren. De mest minnesvärda är bl.a. när jag flög målflyg för, dåvarande LV6 i GBG tror jag det var eller KA4, minns ej vilket men det spelar mindre roll.

Målflyget handlade i detta fallet om att köra i stora trianglar över GBG med reflektorer påsatta på planet. Dessa reflektorer indikerade träff hos luftvärnet när de siktat in mig ordentligt och låst målet. Helt ofarligt utan skarp ammunition. (Hoppas fienden har reflektorer också)

Luften ovan är uppdelad i olika sektorer, dels kontrollerade områden med rapporteringsskyldighet, och så kallad okontrollerad luft. I de kontrollerade luftområdena krävs tillstånd för färdväg, höjd mm. Jag låg i ett sådant och flög mina trianglar samtidigt som du också alltid försöker ha uppsikt runt om samt lyssna på radion för att hålla koll på omgivningen, framförallt i luften. Så långt allt väl.

Det hade väl gått ett par timmar på ett tretimmarspass och vad du ofta gör för att fördriva tiden är att öva precisionsflygning med exakta svängar, höjdhållning mm.

Då händer det!

Helt plötsligt mitt framför nosen ser jag landningsstället underifrån på en Cessna som flyger snett uppåt i en liggande vänstersväng, jag uppskattar det till 5-10 meter framför mig. Det går otroligt snabbt och Cessnan försvinner på ett ögonblick igen.

Tja... hinner väl egentligen inte tänka så där otroligt mycket men första reaktionen är att via radion ropa upp kontrollen för att fråga om närliggande flyg. Får till svar att ingenting finns i kontrollområdet som är inrapporterat.

Men att de ser någonting på samma radie, men det går inte att avgöra avstånd eller höjd, vilket innebär att det lika gärna kan vara någon i okontrollerat luftrum fast längre bort eller närmre radarn. Cessnan som dök upp framför mig svarade ej på något anrop, trots att jag provar närliggande frekvenser. Givetvis lär piloten inte ha en susning om vad som hände och kanske trodde han att de befann sig utanför kontrollerat område. Fick aldrig veta någonting mer. Men jävlar va nära det var. Vart sista timmen på passet tog vägen har jag inte en susning om.....

Propellern

När vi ändå är på flygrelaterade ting inträffade nästa incident när vi var ett gäng som stuckit över till Ålborg i Danmark och käkat en god middag. Hemvägen till Säve/GBG var trevlig och fin, och som vanligt njöt vi av resan. Vi närmade oss Säve och det började skymma, kompisen som då spakade ville träna lite landningar, men jag hade lite tidsbrist och bad om att få bli avsläppt innan. Vi landade och taxade in till området nära klubbhuset, stod med motorn igång medan jag öppnade dörren, det finns bara en (höger sida) på en Piper Cherokee som är ett lågvingat plan. Jag klev ut på vingen, hoppade rakt fram, vek av åt höger och gick mot klubbhuset. Plötsligt inser jag vad jag gjort. Tvärstannar och inser att jag haft 100% tur. Jag har alltså hoppat rakt ned mot en snurrande propeller och med en halvmeters marginal vek jag av mot höger och klarade mig från att bli strimlad i småbitar. Vad skall man säga? Bonntur! Och tro mig, -aldrig att jag gjorde samma misstag igen.

I sista minuten

I skämfilmerna och thrillerna kan du ofta se hur människor glider nedför stup och får tag i en trädgren i sista sekunden som räddar deras liv. Rätt underhållande och väldigt spännande, särskilt i så kallade cliffhangers. Inte ett dugg spännande i verkligheten, tro mig.

Som liten, jaja, halv liten parvel som gick i mellanstadiet gick vi ofta på upptäcktsfärd upp på Ramberget som ligger på Hisingen i GBG ovanför älven. Vår skola låg precis i anslutning så det var rätt vanliga utflykter under ledig tid.

En bit upp ligger ett gammalt vattentorn och i anslutning till detsamma går det en mur med ett hyfsat stup nedanför. Vid murens nederkant går en liten bergskant med viss vegetation. Balansakter av olika slag var alltid uppskattade påhitt, när det gällde muren.

Särskilt dumt var det vintertid med snö och is överallt. However så höll vi på med just detta under glada tillrop och den ene skulle vara fräckare än den andre. Fräckast var jag som skulle balansera längst ut på kanten. Höjdskräck har jag aldrig haft och det kanske i och för sig kan vara en nackdel ibland. Särskilt vid detta tillfället.

Naturligtvis tappade jag balansen åt del håll, ramlade utför muren, ned på det snöbelagda berget. Kasar fortsättningsvis lägre ned och längst ned väntar stupet.

Precis innan kanten får jag otroligt nog tag i en liten trädgren, vilken jag grabbar tag i så hårt jag kan. 2/3 av kroppen hänger utanför stupet och totalt paralyserad ligger jag helt still. Nu var det väl inte sådär jäkligt många år som började passera revy, men de som var passerade snabbt som ögat. Någon hjälp var inte att vänta vilket så här efter var lätt att förstå, för vad i herrans namn skulle de gjort utan att riskera sitt eget liv.

Men... på något helt underligt sätt lyckas jag få upp kroppen på berget och sakta med minimalt fäste dra mig uppåt. Får tillräckligt med fästa för att ta mig till murkanten och sen gå längs med den tills jag var i säkerhet. Glömmer aldrig detta äventyr, vilket ingen av oss berättade för någon efteråt.

Trädkramaren

I begynnelsen campade hela familjen när jag var lite skitunge. Denna gången vid Edsvik camping väster om Grebbestad ute vid kusten. Mitt på campingen stod en hög tall. De flesta ungar är troligen relativt klätterbenägna vid samma ålder och trädäventyr var vardagsmat. Som vanligt hängde vi högt och lågt i detta träd och hade hur kul som helst.

Vi var väl tre-fyra stycken, minns ej exakt.

Herr Gillberg skulle naturligtvis upp så högt det gick, i vanlig ordning, och väl uppe på toppen skulle jag visa va fräckt det var att hänga uppochned med tåspetsarna fästa vid minsta grenen.

Vad händer? Naturligtvis knäcker sig grenen och jag faller handlöst rakt ned med huvudet före genom hela grenverket. Jävlar vad det gick undan. Hinner inte tänka över huvudtaget utan känner mig mer som en torped skjuten rakt ned.

Ca en halvmeter innan backen fastnar fötterna i ett par grenar och det blir stopp, relativt mjukt. Huvudet är då VÄLDIGT nära backen. Jag fick hjälp av kompisarna att komma loss och vi talade inte heller om denna episod något mer. Jag vet att den sommaren kikade jag ofta tillbaka på tallen och fattade inte hur i hela världen jag kunde klara mig utan en skråma. nära var det.

Som på räls

Körkortsåldern var rätt häftig. Särskilt när du har haft bilkortet en vecka. Visserligen tog jag mc-kortet när jag var 16, men detta med körkort för bil var rätt gött.

Höll till ganska mycket i fjällbacka även om vi då bodde i GBG.

Men sommarstället åkte vi till varje helg året om. Mina polare kom till stor del därifrån och många flyttade sen till GBG.

Det var en långhelg, och vi var ett par som var tvungna att åka ned en mellandag för att jobba, trist men så var det. Med nytaget körkort lånade jag kompisens Ford Taunus ned. Jag och en tjejkompisen skulle sen tillbaka till Fjällbacka och lastade hela bilen full med öl och brännvin inför fortsättningen på helgen. Bilen hade vissa egenskaper som gjorde att bromssträckan blev något mättad för att uttrycka sig försiktigt. E6,an på sjuttioalet gick igenom Uddevalla, ofta i dubbla köer och det var inget konstigt med det.

Resan påbörjades och vi var på gott humör. Uppslupna och glada inför helgen.

Japp, -vi kom till Uddevalla, körde genom stan och det började bli lite tajt i vänsterfilen. RallyTomas kastar sig ut i den tomma vänsterfilen och gasar förbi hela gänget med bilar. Har väl inte fullständig koll utan inser helt plötsligt att en bil står still framför oss.

Detta med att bromsa Forden gick till så att du först pumpade upp ett tryck i bromssystemet med ca 5 kraftiga trampningar på pedalen.

Hann väl komma till 3, sen ser jag två personer i bilen framför hoppa rakt upp i luften. Vi satt i röva på en polisbil. Det hände faktiskt inte så jättemycket då han hade dragkrok, däremot var Forden helt intryckt. Så långt var väl allt som en vanlig krock.

Det visar sig dock att om inte polisbilens stått i vägen framför järnvägsövergången med bommarna nere hade vi kört rakt in i ett framrusande tåg. *SUCK*

Det blev naturligtvis ett jäkla liv på platsen, Forden fick lämnas med körförbud mm.

Ironiskt nog fick vi åka med polisbilens som körde oss till Fjällbacka, de skulle dit, och de sa ingenting när vi lastade in våra välfyllda kassar med dricka heller.

Men, det var nog polisbilens som räddade våra liv, tror jag iallafall. Men jag glömmer det aldrig. Ja, kortet fick jag behålla med fick 400;- i dagsböter.

Slutsats....

Allting kan gå snett när du minst anar det.

Har du otur så ramlar det ned ett skruvstöd i huvudet på dig när du går över en fotbollsplan.

Det går faktiskt inte att oro sig över precis allting. Fy vad livet skulle vara tråkigt.

När det gäller hojen så har väl ens egen ålder en viss påverkan på hur du kör samt framförhållningen.

Visst, tänker att det kan finnas någonting bakom varje kurva, och det tycker jag är sunt.

Men det går inte till ytterligheter.

Riskerna i trafiken, framförallt när du sitter tämligen oskyddad på moppen är större än vid bilåkning.

Detta gör också att du skärper dig på ett helt annat sätt och kör aktivt.

Under året har jag hamnat mitt i två olyckor som kunde slutat väldigt illa, inte för min del men för andra. Dels MC-olyckan i Vårgårda under Tånga Hed helgen.

Dels höll min granne på att spränga sig i luften, ofrivilligt, med bl.a. rejäla brännskador som följd.

Ingen kan se in i framtiden, men för varje sak du är med om så läggs ytterligare en erfarenhet till ditt eget sätt att agera och ta dig an situationer som kanske inte är vardagsmat.

Nu ser jag fram emot 2010 och alla sköna träffar. Hur kul som helst.

TomasG#6434